

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM

KABUL EDİLEBİLİRLİK HAKKINDA KARAR

Başvuru no. 26364/04

Cem KALABALIK / Türkiye

Başkan

Julia Laffranque

Yargıçlar

Işıl Karakaş,

Nebojša Vučinić,

Paul Lemmens,

Ksenija Turković,

Jon Fridrik Kjølbro,

Stéphanie Mourou-Vikström,

ve *Bölüm Yazı İşleri Müdür Yardımcısı* Abel Campos'un katılımıyla Komite halinde toplanan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Bölüm), yukarıda belirtilen 23 Haziran 2004 tarihli başvuruyu dikkate alarak, ilgili Hükümet tarafından sunulan görüşler ve sonrasında başvuran tarafından sunulan cevabi görüşler temelinde yapılan müzakereler sonrasında aşağıdaki kararı vermiştir:

© T.C. Adalet Bakanlığı, 2016. Bu gayriresmi çeviri, Adalet Bakanlığı, Uluslararası Hukuk ve Dış İlişkiler Genel Müdürlüğü, İnsan Hakları Daire Başkanlığı tarafından yapılmış olup, Mahkeme'yi bağlamamaktadır. Bu çeviri, davanın adının tam olarak belirtilmiş olması ve yukarıdaki telif hakkı bilgisiyle beraber olması koşulu ile Adalet Bakanlığı, Uluslararası Hukuk ve Dış İlişkiler Genel Müdürlüğü, İnsan Hakları Daire Başkanlığına atıfta bulunmak suretiyle ticari olmayan amaçlarla alıntılanabilir.

OLAYLAR

1. Başvuran Cem Kalabalık 1971 doğumlu bir Türk vatandaşıdır ve Edremit'te yaşamaktadır. Mahkeme önünde Ankara barosuna kayıtlı Avukat G.G. Günel tarafından temsil edilmiştir.

2. Türk Hükümeti ("Hükümet") ise kendi görevlisi tarafından temsil edilmiştir.

A. Davaya özgü koşullar

3. Tarafların ibraz ettiği şekliyle dava konusu olaylar şu şekilde özetlenebilir.

4. Olayların meydana geldiği tarihte, başvuran, Türk Silahlı Kuvvetlerinde üsteğmen olarak görev yapmaktadır. 2002 yılında askeri savcı tarafından zimmet iddiasıyla başvuran hakkında soruşturma başlatılmıştır.

5. 14 Haziran 2002 tarihinde askeri savcı ve askeri hâkim tarafından avukatı yokluğunda başvuranın ifadesi alınmıştır. Her iki ifadesinde de başvuran, söz konusu suçu işlediğini kabul etmiştir. Bunun üzerine başvuran aynı gün tutuklanmıştır.

6. Başvuranın avukatı, 18 Haziran 2002 tarihinde başvuranın tutuklanması kararına itirazda bulunmuştur. Temsilcinin itirazı, 19 Haziran 2002 tarihinde Jandarma Genel Komutanlığı Askeri Mahkemesi tarafından reddedilmiştir.

7. Askeri savcı, 21 Haziran 2002 tarihinde Genelkurmay Başkanlığı Kara Kuvvetleri Askeri Mahkemesine ("askeri mahkeme") iddianame sunmuş ve başvurana zimmet suçlaması isnat etmiştir. Mahkemedен, Askeri Ceza Kanunu'nun 131 ve 30 (b) maddeleri uyarınca başvurana beş yıl hapis cezası verilmesine ve başvuranın görevinden alınmasına karar verilmesini talep etmiştir.

8. Dava dosyasında yer alan belgelerden, askeri mahkeme önündeki yargılamalar esnasında başvuranın, ruh halinin hassas olduğu bir dönemde verdiğini iddia ederek 14 Haziran 2002 tarihli ifadesini geri çektiği görülmektedir. Ancak, yargılamalar boyunca birkaç tanığın ifadesine başvurulmuş ve bu tanıklar başvuranın ilk ikrarını destekler nitelikte beyanda bulunmuşlardır. Ayrıca, uzman psikolog başvuranın suç kastıyla hareket ettiğine kanaat getirmiştir.

9. Askeri mahkeme, 20 Aralık 2002 tarihinde kararını vermiştir. Başvuranın 14 Haziran 2002 tarihli ifadeleri ve diğer destekleyici deliller özellikle tanık ifadeleri temelinde askeri mahkeme, Askeri Ceza Kanunu'nun 131. maddesi uyarınca başvuranın zimmet suçu işlediğine karar vermiştir. Ancak, zimmet suçunu oluşturan meblağ az bulunduğundan başvuranın işlediği suç az vahim hal zimmet olarak nitelendirilmiştir. Bu doğrultuda başvurana altı ay hapis cezası verilmiştir. Verilen hapis cezası para cezasına çevrilmiştir. Mahkeme ayrıca, anılan kanunun 30 (b) maddesi uyarınca başvuranın görevinden alınmasına karar vermiştir.

10. Başvuran, askeri mahkemenin verdiği kararı temyiz etmiştir. Temyiz dilekçesinde az vahim hal zimmet suçundan mahkûm edildiği için 926 sayılı Türk Silahlı Kuvvetleri Personel Kanunu'nun 50. maddesi uyarınca görevinden alınmaması gerektiğini ileri sürmüştür.

11. Askeri Yargıtay İçtihatları Birleştirme Kurulunun 28 Nisan 1967 tarihli eski bir kararına atıfta bulunan Askeri Yargıtay, 15 Nisan 2003 tarihinde, idari kanunların ceza hukuku hükümlerinden üstün değerde olamayacağına hükmetmiştir. Bu nedenle, az vahim hal zimmet suçundan suçlu bulunmasına rağmen başvuranın görevinden alınabileceğine karar verilmiştir. Ancak, Askeri Yargıtay, usuli gerekçelerle ilk derece mahkemesinin kararını bozmuştur.

12. Başvuran, belirtilmeyen bir tarihte, 28 Nisan 1967 tarihli yukarıda anılan kararın iptalini talep etmiştir. 24 Ekim 2003 tarihinde Askeri Yargıtay İçtihatları Birleştirme Kurulu, başvuranın talebini reddetmiş ve önceki

kararı uyarınca; Askeri Ceza Kanunu'nun hükümlerini açık şekilde tadil eden bir kanunun olmadığı durumlarda, silahlı kuvvetler personelinin idari durumunu düzenleyen kanunlardaki değişikliklerin Askeri Ceza Kanunu'nu değiştirdiği veya iptal ettiği şekilde yorumlanamayacağına karar vermiştir.

13. Bu süre zarfında, 3 Temmuz 2003 tarihinde askeri mahkeme, bir kez daha başvurunu az vahim hal zimmet suçundan suçlu bulmuş ve başvurana para cezası vermiş ve silahlı kuvvetlerdeki görevinden alınmasına karar vermiştir.

14. Askeri Yargıtay, 3 Aralık 2003 tarihinde başvurunun temyiz talebini reddetmiştir.

15. Başvuranın iddiasına göre nihai karar kendisine tebliğ edilmemiştir. Mahkûm edildiği para cezasını ödemesine ilişkin emir kendisine ulaştığında yani 20 Şubat 2004 tarihinde bu karardan haberdar olmuştur.

16. 14 Mayıs 2004 tarihinde başvuran görevinden alınmıştır.

B. İlgili iç hukuk ve uygulama

17. Söz konusu tarihte yürürlükte olan 353 sayılı Askeri Mahkemeler Kuruluşu ve Yargılama Usulü Hakkında Kanunu'nun 83 ve 85 § 1. maddeleri aşağıdaki gibidir:

83. Madde

“Sorgunun başlangıcında sanığa isnat olunan suçun neden ibaret olduğu anlatılır.

Sorgu, sanığın kendi lehine olup söyleyeceği delillere engel olmamalıdır.

Sanığın birinci sorgusunda, kim olduğu ve şahsi halleri hakkında da bilgi alınır.

Sanığın evvelce ifadesi alınmış olsa bile, ağır cezalı işlerde askeri savcı tarafından her halde sorguya çekilir.”

85 § 1. Madde

“Sanık soruşturmanın her safhasında bir veya birden fazla müdafinin

yardımına başvurabilir.”

18. Askeri Ceza Kanunu'nun 131. maddesi (22 Mart 2000 tarihli 4551 sayılı Kanun ile değişik); görevi gereği kendisine tevdi edilen veya emanet edilen, sorumluluğunda veya kontrolünde bulunan para veya diğer eşyaları zimmetine geçiren veya ihtilas eden silahlı kuvvetler personelinin, askeri suç teşkil eden bu eylemi gereği beş yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılabilceğini öngörmektedir. Bu hükümde, az vahim hal zimmet suçunu işlediği sabit görülen kişilere verilecek hapis cezasının üst sınırı üç yıl olarak belirtilmiştir.

19. Askeri Ceza Kanunu'nun 30 (b) maddesinde, devletin şahsiyetine karşı işlenen suçlarla basit ve nitelikli zimmet, irtikap, rüşvet, hırsızlık, dolandırıcılık, sahtecilik, inancı kötüye kullanma, dolanlı iflas gibi yüz kızartıcı veya şeref ve haysiyeti kırıcı suçtan veya istimal ve istihlak kaçakçılığı hariç kaçakçılık, resmi ihale ve alım satımlara fesat karıştırma, suçlarından birinden mahkum edilmiş asker kişilerin Türk Silahlı Kuvvetlerinden çıkarılacağı düzenlenmiştir.

Türk Silahlı Kuvvetleri Personel Kanunu'nun 50 (d) maddesi (28 Haziran 2001 tarihli ve 4699 sayılı Kanunla değişik); Askeri Ceza Kanunu'nun 131. maddesi uyarınca basit zimmet ve nitelikli zimmet suçlarından mahkûm edilmiş kişilerin Türk Silahlı Kuvvetlerindeki görevlerinden alınacağını belirtmektedir. Ancak, az vahim hal zimmet suçu işlediği sabit görülen kişiler, bu hükme tabi değildir.

20. 1600 sayılı Askeri Yargıtay Kanunu'nun mahkeme görev ve yetkilerinin düzenlendiği 16. maddesi uyarınca, Askeri Yargıtay, askeri yargıda kanun hükümlerinin ve hukuk kurallarının uygulanmasında birliği sağlama ve gerektiğinde kurulları arasında beliren içtihat uyuşmazlıklarını birleştirme yetkilerine haizdir.

1600 sayılı Kanunu'nun 30. maddesinde ise, bir daire ile Askeri Yargıtay Daireler Kurulunun kararları arasında aykırılık bulunması halinde, Askeri Yargıtay Başkanının talebi üzerine, Askeri Yargıtay İçtihatları Birleştirme

Kurulunun konuyu ele alması ve aykırılık bulunan içtihatların uyumlaştırılmasına karar vermesi gerektiği öngörülmektedir.

Aynı Kanun'un 32. maddesi ise içtihatları birleştirme kararlarının benzer olaylarda Askeri Yargıtay Daireler Kurulu ile daireleri ve askeri mahkemeler ile disiplin mahkemelerini bağlayacağı hususunu düzenlemektedir.

21. 28 Nisan 1967 tarihli kararında Askeri Yargıtay İçtihatları Birleştirme Kurulu Askeri Ceza Kanunu'nun hükümlerini açık şekilde tadil eden bir kanunun olmadığı durumlarda, silahlı kuvvetler personelinin idari durumunu düzenleyen kanunlardaki değişikliklerin Askeri Ceza Kanunu'nu değiştirdiği veya iptal ettiği şekilde yorumlanamayacağına karar vermiştir.

ŞİKÂYETLER

22. Başvuran, Sözleşme'nin 6 § 1 ve 3 (c) maddesi kapsamında, adil yargılanma hakkının ve seçeceği bir müdafinin yardımından yararlanma hakkının ihlal edilmesinden şikâyetçidir. Başvuran ayrıca avukatı yokluğunda kendi aleyhine suçlamada bulunduğu beyanlar temelinde mahkûm edildiğini ileri sürmüştür.

23. Başvuran ayrıca, kanunun öngörülemez biçimde uygulanması sonucunda kendisine söz konusu zamanda yürürlükte olan kanunda öngörülenden daha ağır bir ceza verildiğini ve bu nedenle görevinden alınması ile Sözleşme'nin 7. maddesinin ihlal edilmesinden şikâyetçi olmuştur.

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

A. Başvuranın Sözleşme'nin 6 §§ 1 ve 3 (c) maddesi kapsamındaki şikâyeti hakkında

24. Hükümet, Sözleşme'nin 6 § 1 ve 3 (c) maddesi hükümlerinin ihlal edilmediği kanaatindedir. Bu bağlamda, yetkililerin söz konusu zamanda yürürlükte olan ve askeri suçların soruşturulması aşamasında avukat yardımına erişim hakkı sağlamayan 353 sayılı Askeri Mahkemeler Kuruluş ve Yargılama Usulü Hakkında Kanunu'nun 83. maddesine uygun şekilde hareket ettiklerini belirtmiştir. Hükümet, bu bağlamda, bu hükmün 5 Temmuz 2006 tarihinde iptal edildiğini ve bu tarih itibarıyla 5271 sayılı Ceza Muhakemeleri Kanunu'nun soruşturma aşamasında müdafii yardımından yararlanma hakkı sağlanan 150. maddesinin, Askeri Ceza Mahkemeleri yargı yetkisine giren suçlarla isnat edilen kişiler için de uygulanmaya başladığını vurgulamıştır. Hükümet ayrıca, başvuranın mahkûmiyetinin sadece askeri savcı ve askeri hâkim tarafından alınan ifadelerine dayanmadığını ileri sürmüştür. Son olarak Hükümet, başvuranın, hakkında verilen tutuklama kararına müdafisi aracılığıyla itirazda bulunabilme şansının olduğunu ve başvuranın hakkında yürütülen cezai kovuşturmalar boyunca avukat yardımından yararlandığını belirtmiştir.

25. Başvuran, askeri savcı ve askeri hâkim huzurunda ifadesinin alındığı sırada avukat yardımından yararlanamadığını ileri sürmüştür. Başvuran ayrıca, yerel mahkemelerin zimmet suçu işlediğine hükmederken, başvuranın yukarıda anılan ifade işlemleri esnasında kendi aleyhine suçlamada bulunduğu beyanlarını dikkate aldığı için savunma haklarının ihlal edildiğini iddia etmiştir.

26. AİHM, *Salduz v. Türkiye* kararında ([BD], no. 36391/02, §§ 54-55, AİHM 2008), Sözleşme'nin 6 § 1 maddesi uyarınca, kural olarak, her davanın kendine has koşulları ışığında bu hakkın kısıtlanması için zorunlu

sebepler olmadıkça, şüpheliye, polis tarafından ilk kez ifadesi alındığı andan itibaren avukata erişim hakkı sağlanmasının gerekli olduğuna karar verdiğini hatırlatır. Mevcut davada, başvuranın avukata erişim hakkına getirilen kısıtlama, söz konusu zamanda yürürlükte olan yerel mevzuat doğrultusunda uygulanan sistematik bir uygulamadır.

27. Mahkeme, mevcut davasının *Salduz* davasından farklı olduğunu belirtir. Mevcut davada Mahkeme, Hükümetin aksi yöndeki beyanlarına rağmen olayın meydana geldiği zamanda askeri yargı mercileri tarafından yürütülen cezai soruşturma işlemleri esnasında avukat erişim hakkına uygulanan yasal bir sınırlama olmadığını dikkate alır (bk. yukarıda 17. paragrafta verilen 353 sayılı Kanunu'nun 85 § 1. maddesi)

28. Başvuranın ifadelerinin alındığı sırada avukat yardımından yararlandırılmadığı iddiasına ilişkin olarak ise Mahkeme; başvuranın ilk ifadesini geri çekmesine rağmen dava dosyasında yerel mahkemeler önünde avukat yardımından faydalanamadığı hususunu ileri sürdüğüne dair bir bulgu olmadığını gözlemler. Bu nedenle Mahkeme, başvuranın gerçekten avukat yardımına erişim hakkının engellendiği sonucuna varamamaktadır.

29. Bu nedenle, başvurunun bu bölümünün, açıkça dayanaktan yoksun olduğuna ve Sözleşme'nin 35 §3 ve 4. madde hükümleri uyarınca reddedilmesi gerektiğine karar vermiştir.

B. Başvuranın Sözleşme'nin 7. maddesi kapsamındaki şikâyeti hakkında

30. Hükümet, başvuranın Askeri Ceza Kanunu'nun 30 (b) maddesine dayanılarak görevden alındığını belirtmiştir. Türk Silahlı Kuvvetleri Personeli Kanunu'nun, esas amacının personel politikalarına ilişkin somut hususları düzenlemek olduğu ve yönetim tarafından re'sen uygulandığı için ceza kanunu tamamlayıcı kaynak olarak düşünülemeyeceğini ve bu sebeple ceza kanunu hükümlerinden üstün olarak kabul edilemeyeceğini ileri

sürmüştür. Yerel mahkemelerin suçun işlendiği tarihte yürürlükte olan ve Türk Silahlı Kuvvetleri Personel Kanunundan üstün olduğu kabul edilen Ceza Kanununu uyguladıklarına vurgu yapmıştır.

31. Başvuran, yerel mahkemelerin Türk Silahlı Kuvvetleri Personel Kanunu'nun 50 (d) maddesini uygulamaktan keyfi olarak kaçındıklarını ileri sürmüştür. Bu hükmün, Askeri Ceza Kanunu'nun 30 (b) maddesi açısından sonraki hükmün öncekini ilga ettiğini ve bu nedenle 30 (b) madde hükmünün yerine geçtiği şeklinde dikkate alınmasını gerektiğini iddia etmiştir.

32. Mahkeme, 7. maddede sağlanan ve hukukun üstünlüğünün elzem unsuru olan güvencenin, Sözleşme'nin sağladığı koruma sisteminde önemli bir yer teşkil ettiğini tekrar dile getirir (bk. *Del Río Prada / İspanya* [BD], no. 42750/09, § 77, AIHM 2013; ve *Vasiliauskas / Litvanya* [BD], no. 35343/05, § 153, 20 Ekim 2015).

33. Sözleşme'nin 7. maddesi, ceza kanununun sanığın aleyhine olacak şekilde geriye dönük olarak uygulanmasının yasaklanması şeklinde sınırlandırılmamıştır. Daha genel surette, sadece kanunun suçu tanımlayabileceği ve cezasını öngörebileceği ilkesini düzenler. Özellikle mevcut suçların kapsamının daha önce ceza gerektiren suç niteliğinde olmayan eylemleri kapsayacak şekilde genişletilmesini yasaklarken, aynı zamanda ceza kanununun sanığın aleyhine olacak şekilde - örneğin kıyas yoluyla - kapsamlı biçimde yorumlanmaması gerektiği ilkesini de içerir. Suçların ve gerektirdiği cezaların kanun ile açık şekilde tanımlanması gerektiğini belirtir. Kişinin, ilgili hükmün lafzından, gerektiğinde mahkemelerin bu hükmü yorumlaması ışığında ve avukat yardımı aldıktan sonra hangi eylem ve hatalarının cezai anlamda kendisini yükümlü kılacağını ve bu bağlamda hangi ceza ile karşı karşıya kalacağını öngörebildiği takdirde bu gereklilik karşılanmış olur (bk. yukarıda anılan *Del Río Prada*, §§ 78-80; ayrıca bk. yukarıda anılan *Vasiliauskas*, § 154).

35. Ceza hukuku dâhil herhangi bir hukuk sisteminde yasal hüküm açık şekilde oluşturulmuş olsa bile, hukuki yorum yapılması kaçınılmaz bir unsurdur. Kesin olmayan noktaların aydınlatılması ve değişen koşullara uyarlanmasına her zaman ihtiyaç olacaktır. Kanun oluşturulması yolu ile ceza kanununun sürekli şekilde geliştirilmesi, Üye Devletlerde yasal uygulamanın oldukça yerleşik ve gerekli bir parçasını teşkil etmektedir. Sözleşme'nin 7. maddesi dava temelinde yapılan hukuki yorumlar aracılığıyla cezai yükümlülüğe ilişkin kuralların aşamalı olarak açıklanmasının yasaklanması şeklinde yorumlanamaz. Ancak ortaya çıkan sonuç, suçun esas niteliği ile tutarlı olmalı ve makul surette öngörülebilir olmalıdır (bk. yukarıda anılan *Del Rio Prada*, §§ 92-93; yukarıda anılan *Vasiliauskas*, § 155). Bu bağlamda, sorun sadece söz konusu hükmün lafzı temelinde değil; aynı zamanda ilgili içtihat bağlamında incelenmelidir.

36. Mevcut davada, başvurana verilen cezanın temel dayanağı Askeri Ceza Kanunu'nun 30 (b) maddesidir. Bu hüküm, basit zimmet ve nitelikli zimmet suçları dâhil belirli suçlardan mahkûm edilmiş kişilerin görevinden alınmasını öngörmektedir. Mahkeme, bu hükmün lafzının az vahim hal zimmet ile daha ciddi zimmet suçları arasında bir ayırım yapmadığını dikkate alır.

37. Ancak başvuran, Türk Silahlı Kuvvetleri Personel Kanunu'nun 50 (d) maddesinin, Askeri Ceza Kanunu'nun 30 (b) maddesinin kapsamını sınırlandırdığını ileri sürmektedir. Mahkeme, Türk Silahlı Kuvvetleri Personel Kanunu'nun 50 (d) maddesi lafzının, "az vahim hal" zimmet suçundan mahkûm edilen kişilerin görevlerinden alınmasına gerek olmadığı şekilde yorumlanabileceğini kabul eder.

38. Bu nedenle, iki farklı hukuk alanında yani ceza ve idare hukukundaki hükümlerin birbiriyle örtüşme sorunu hâsıl olmuştur. Bu tür bir örtüşme, bu hükümlerin her birinin diğeri doğrultusunda yorumlanması hususunda belirsizliğe yol açabilir. Bu tür bir durumda, her iki hüküm arasındaki ilişki mahkemeler tarafından ortaya konmaktadır. Hükmün

yapılan yorumu makul surette öngörülebilir olduğu sürece 7. madde kapsamında bir sorun söz konusu olmayacaktır (bk. yukarıda § 35).

39. 15 Nisan 2003 tarihli kararında Askeri Yargıtay, idari kanunların ceza kanunları hükümlerinden üstün sayılamayacağına karar vermiştir. Böylece, Askeri Ceza Kanunu'nun 30 (b) maddesi ile Türk Silahlı Kuvvetleri Personel Kanunu'nun 50 (d) maddesi arasındaki ilişkiden kaynaklanan sorunu çözüme kavuşturmuş ve sonuç olarak, az vahim hal zimmet suçundan suçlu bulunmuş olmasına rağmen başvuranın görevinden alınabileceğine karar vermiştir (bk. yukarıda § 11).

40. Askeri Yargıtay, İçtihat Birleştirme Kurulunun 28 Nisan 1967 tarihinde verdiği bir karara atıfta bulunmuştur. Verilen bu karar, silahlı kuvvetlerin personeline ilişkin hükümleri düzenleyen personel kanunlarının, Askeri Ceza Kanunu hükümlerinden üstün tutulamayacağını ve bu nedenle personel kanunlarında yapılan değişikliklerin Askeri Ceza Kanununu etkilemeyeceğini açıklığa kavuşturmuştur (bk. yukarıda § 21)

41. 28 Nisan 1967 tarihli karar, 5 Temmuz 1967 tarihinde Resmi Gazetede yayımlandığı için herkes tarafından erişilebilir olan bir karardır. Ayrıca, 1600 sayılı Askeri Yargıtay Kanunu'nun 32. maddesine göre, söz konusu hüküm aynı zamanda askeri mahkemeler açısından da bağlayıcıdır. Bu nedenle, Mahkeme, başvuranın konumunda olan herhangi bir kişinin, avukat yardımı ile birlikte, zimmet eyleminin gerektirdiği cezai mahkûmiyetin sonuçlarını öngörebileceği ve bu bağlamda ilgili cezaların, kanunda yeterli ölçüde açık biçimde tanımlandığı kanaatindedir.

42. Yukarıdaki açıklamalar ışığında Mahkeme, 15 Nisan 2003 tarihli Askeri Yargıtay kararının keyfilik unsuru içerdiği veya herhangi bir şekilde açıkça makul olmadığı sonucuna varmasını gerektiren herhangi bir gerekçe tespit etmemiştir (bk. gerekli değişikliklerle birlikte, *Anheuser-Busch Inc. / Portekiz* [BD], no. 73049/01, § 86, AİHM 2007-I).

43. Mahkeme, bu nedenle, başvurunun bu bölümünün açıkça dayanaktan yoksun olduğu ve Sözleşme'nin 35 §§ 3 ve 4 maddesi uyarınca reddedilmesi gerektiğine karar verir.

Yukarıdaki gerekçelerle, Mahkeme, oybirliğiyle,

Başvurunun kabul edilemez olarak *beyan edilmesine*

karar vermiştir.

İşbu karar, İngilizce olarak tanzim edilmiş ve 25 Şubat 2016 tarihinde yazılı olarak tebliğ edilmiştir.

Abel Campos
Yazı İşleri Müdür Yardımcısı

Julia Laffranque
Başkan